FILMUL SPORTIV ROMÂNESC PREMIAT LA GRENOBLE

Filmul sportiv de scurt metraj obţine pe zi ce trece o recunoaştere din ce în ce mai mare sub unghiul utilităţii şi valorii reportericeşti. Evoluţia genului se exprimă, printre altele, şi prin existenţa şi consolidarea unor festivaluri internaţionale, ca momente de confruntare şi de evaluare între cineaştii şi producătorii de pretutindeni. Manifestările periodice de la Cortina d'Ampezzo, Grenoble şi Oberhausen reprezintă acţiuni unanim recunoscute şi prestigioase.

Anul acesta, între 17 şi 22 februarie, a avut loc la Grenoble al 3-lea Festival internaţional al filmului sportiv sub egida C.I.D.A.L.C. (Comitetul internaţional de artă şi literatură cinematografică). În faza de preselecţie au fost prezentate peste 200 de filme din 29 de ţări, din care au fost selecţionate pentru concurs 60. România a fost prezentă şi admisă în competiţie cu 3 filme: „Lupta la semicerc" (handbal) — regizor Erwin Szekler; „Este necesară mişcarea pentru copii?" — regizor Florica Holban; „Coşuri — giganţi" (minibaschet) — regizor Eugen Guţu.

Au fost prezentate filme avînd caracter documentar, didactic, de reportaj şi turistic. Regizorul Erwin Szekler ne-a menţionat calitatea în general bună a filmelor admise în concurs şi mai ales maniera profund - personală vădită în elaborarea celor, în ultimă instanţă, premiate.

Juriul, avîndu-l ca preşedinte pe Ion Cantacuzino şi cuprinzînd numeroase personalităţi, printre care Dragan Iancovici şi Nicolas Pillat, a acordat premii pentru fiecare grupă tematică. În categoria filmelor de turism a fost aureolat filmul italian „Cortina cosi", realizat de Mario Pennacchi, căruia i-a fost decernat Premiul comitetului pentru sport şi turism C.I.E.P.S. — UNESCO. Premiul presei sportive internaţionale a fost acordat filmului englez „Chanel slimmer" — un reportaj realizat de John Reardon de-a lungul dramaticei încercări a unei fete de a traversa Canalul Mînecii, tentativă neîmplinită pînă la sfîrşit, dar copleşitoare pentru dramatica înfruntare dintre om şi limitele sale.

Juriul, la rîndul său, şi-a manifestat preferinţele pentru două pelicule. Una realizată de E. Steeg (R. F. a Germaniei) prin montarea unor desene făcute de copii şi inspirate de Olimpiada mexicană; iar cealaltă, o producţie canadiană intitulată „Étude en 21 points", remarcabilă realizare de tehnică cinematografică, un fel de prezentare în oglindă a doi jucători ce-şi dispută o partidă de tenis de masă. A mai fost de asemenea premiat filmul francez „Les hommes de volonté". Regizorii J. P. Duret şi J. A. Fauchart au pătruns în lumea tristă a invalizilor, surprinzînd imagini de la un gen de concursuri sportive inedite, la care participă aceşti oameni handicapaţi. Grav şi optimist în subtext, filmul subliniază capacitatea omului de a se ridica împotriva condiţiei sale accidentale.

După ce toate filmele româneşti au trecut de faza preselecţiei, „Lupta la semicerc" al lui Erwin Szekler a fost onorat cu Premiul C.I.D.A.L.C.

De vorbă cu JEAN LĂPUŞNEANU, portarul nr. 5 al primului campionat mondial

Fotbalul românesc de ieri şi de azi

Calificarea României pentru turneul final al C.M. de fotbal din Mexic a dat o satisfacţie deosebită maselor de sportivi din ţara noastră — justificată de importanţa reintrării tricolorilor în orchestra supremului concert al fotbalului mondial, după o absenţă de 32 de ani de la rampă. Vic toria a determinat totuşi pe parcursul asaltului spre acest olimp al marilor satisfacţii, aprecieri valorice destul de controversate, asupra fotbalului de dinainte şi de după 1938.

Pentru o apreciere competentă a faptelor, ne-am adresat fostului internaţional JEAN LĂPUŞNEANU, portarul echipelor Venus, Banatul şi Rapid, unul din numele sonore ale deceniului 1930—1940 al fotbalului românesc şi apărătorul buturilor naţionale în primul campionat mondial, de la Montevideo, cînd a ocupat locul 5 în clasamentul celor mai buni portari ai campionatului.

Antrenor, publicist, autor al unor lucrări de specialitate, avocatul Jean Lăpuşneanu a acceptat cu plăcere reluarea contactului cu masele largi de sportivi, cititori ai ziarului „SPORTUL".

— Se poate vorbi despre o clasă a fotbalului românesc în anul 1930?

— Dacă întrebarea dv. se referă — aşa după cum cred — la conţinutul calitativ, implicînd posibilităţi de afirmare în sfera mai largă a confruntărilor internaţionale, pot preciza că în perioada amintită fotbalul nostru poseda (şi dovedise) o bună clasă. Această clasă a dus, de altfel, la alegerea şi invitarea României ca participantă la turneul final al primului campionat mondial.

În susţinerea afirmaţiei mele pot reaminti, de altfel, pentru cei mulţi, că în 1929, de pildă, învinsesem Iugoslavia cu 2—1, Bulgaria cu 3—2 şi 3—0, iar, în 1930, Grecia cu 8—0 — rezultate ce au fost confirmate în anii următori, cînd am reuşit să dispunem de Iugoslavia cu 4—2 la Zagreb, de Cehoslovacia cu 4—1 la Timişoara, de Austria cu 4—1, de Franţa cu 6—3 şi să cîştigăm Balcaniada din 1933 cu scorul total de 13—0.

— Aprecierea dv. asupra clasei fotbalului nostru din acei ani priveşte numai echipa naţională, sau se extinde şi asupra echipelor de club ale vremii?

— Noţiunea de clasă implică, indiscutabil, pe aceea de valoare. Şi anume, de valoare în ansamblu. După părerea mea, în nici un sport clasa nu poate să existe şi să fie accept[ată] ca atare, numai la nivelul [e]chipei naţionale. Ea trebuie să [a]ibă o platformă mai largă, ext[in]să în masă, în cluburile diferitelor eşaloane competiţionale (diviziile A, B, C, în cazul nostru), în regiuni şi districte, mergînd în jos, pînă la formaţiile de tineret, juniori şi copii. O echipă naţională „reprezentativă", deci, prin însăşi etimologia cuvîntului, subînţelege nu o formaţie care se reprezintă pe sine, ci o întreagă structură a fotbalului unei ţări, la momentul dat. Prestigiul echipei naţionale era, deci, o concluzie firească a valorii celulelor de bază ale fotbalului nostru, cluburile. Nu trebuie uitat că în deceniul 1930—1940 echipe româneşti de club participau la Cupa Europei Centrale — competiţie de mare răsunet internaţional, alături de formaţii fruntaşe din Italia, Ungaria, Iugoslavia şi Cehoslovacia. Am obţinut în cadrul acestei competiţii victorii importante, ajungînd chiar finalişti prin Rapid (finală nedisputată din cauza războiului), iar echipe celebre ca, de pildă, Liverpool, Milano, Ujpest-Budapesta, Hungaria etc. pierdeau adesea la scor întîlnirile cu jucătorii noştri. Cine nu-şi reaminteşte de: Ripensia, Venus, Rapid, C.A.O., Juventus, Universitatea Cluj, Unirea Tricolor, Chinezul etc., elita formaţiilor de club româneşti din acest deceniu?

Trebuie să mai arăt, însă, că marea majoritate a jucătorilor din generaţia mea — şi cred că asta poate fi o explicaţie a constanţei valorii echipelor — erau, fizic, tipi „pur sînge", datorită vieţii sportive pe care o duceau.

— Care au fost, după dv., cauzele regresului înregistrat de fotbalul românesc, după epoca vechii generaţii?

— În primul rînd, condiţiile postbelice, cu caracterul lor obiectiv, cărora li s-a adăugat lipsa de preocupare pentru asigurarea bazei de masă — pornind de la copii, juniori şi tineret. Dar, pentru că aţi rostit cuvîntul „generaţie", trebuie să subliniez că generaţiile de mari jucători de fotbal nu apar nici ritmic, nici prea des, şi nici de la sine. Atunci cînd se ivesc însă, ele se manifestă şi se afirmă pe plan mondial, în funcţie de anumite realităţi organizatorice. În epoca de glorie a marilor noastre echipe pomenite, existau în toată ţara 15 000 de jucători, care formau baza fotbalului nostru. O bază modestă, numeric, dar entuziastă, şi tocmai prin aceasta realizată valoric în cadrul marilor cluburi.

Se încearcă acum o justificare a situaţiei prin... dispariţia maidanelor polarizatoare de talente. Consider argumentul lipsit de consistenţă. Mai întîi, dezvoltarea şi urbanizarea Capitalei în ultimele decenii, monumentala ei extindere dincolo de periferiile de ieri, nu a putut elimina existenţa unor spaţii care să asigure copiilor din rîndurile celor aproape 2 000 000 de locuitori ai Bucureştiului de astăzi, ceea ce au avut la dispoziţie copiii celor 500 000 de locuitori din trecut. Astăzi, copiii sînt mult mai numeroşi şi tot atît de dornici — ca şi noi, altădată — să bată mingea. Din rîndurile lor pot să apară talente. Se pot amenaja multe terenuri — posibilităţile fiind, repet, mult mai mari decît în trecut, dar... lipseşte cîte un Nae Lucescu în fiecare cartier! Omul care să îndrăgească fotbalul, să lupte pentru gloria lui, să caute, să descopere şi să pregătească dezvoltarea talentelor.

— Pe cititorii noştri mai tineri i-ar interesa, fără îndoială, condiţiile în care s-au format fotbaliştii generaţiei dv., cum şi unele amănunte biografice din cariera portarului internaţional Jean Lăpuşneanu...

— Pe vremea mea nu au existat, nici pe departe, excelentele condiţii materiale din prezent. Astăzi, sportul (deci şi fotbalul) reprezintă o problemă de stat, în timp ce pe vremea cînd noi eram elevi de liceu, practicarea fotbalului era interzisă în şcoli, iar în facultate, dacă profesorii mei — Henry Meitani, Fînţescu şi chiar Constantin Stoicescu — aflau că sîntem fotbalişti, căderea la examene era asigurată.

Cîteva amănunte personale? Iată: copil fiind, păzeam adesea hainele jucătorilor mari pe „Federaţie", şi eram, din cînd în cînd, chemat să joc... inter dreapta la antrenamentele lor. În astfel de situaţii — ca urmare a marii pasiuni pentru fotbal — eram teribil de măgulit, simţeam că sînt cineva.

Fotbalul mi-a dat, indiscutabil, mari satisfacţii, dar am avut şi supărări. Iată una. Rămas corigent — dar nu din cauza fotbalului — în clasa a VI-a de liceu, în 1926, tata mi-a interzis să mai calc pragul casei. Din fericire, în aceeaşi zi fusesem văzut jucînd de conducătorii clubului Banatul, care mi-au propus postul de portar titular în prima echipă, casă, masă şi plata taxelor şcolare pînă la terminarea liceului din Timişoara. Am acceptat imediat şi, fără nici un fel de bagaj, am ajuns pe malurile Begăi. De aici am scris tatei, cerîndu-i să fie liniştit, pentru că mă voi întoarce cu diploma de bacalaureat în buzunar. Şi mi-am ţinut cuvîntul. Iar tata, convertit pentru fotbal, la bătrîneţe, a devenit alături de prietenul său Copaci şi alţi „gărari", fondatorul clubului C.F.R. Bucureşti.

— S-a vorbit adesea despre „modelul" pe care orice jucător şi-l alege încă din copilărie, străduindu-se să-l imite, să-l ajungă şi dacă se poate să-l depăşească. Aţi avut şi dv. un astfel de model?

— Fireşte! Idealul meu, ca portar de fotbal, era internaţionalul, dr. Puiu Stroiescu, de la Colţea Bucureşti. Îl admiram mult pentru că era singurul portar pe care-l văzusem ieşind dintre bare şi plonjînd. De la el am deprins elanul plutirii în poartă şi curajul salturilor la picioarele înaintaşilor adverşi. Mai tîrziu, mi-am luat alte modele — pe cehul Planicka şi austriacul Hieden, — bineînţeles, cu dorinţa secretă de a-i egala şi... întrece! Un fotbalist trebuie să se gîndească întotdeauna la acest lucru cînd îşi alege un „model". Şi chiar dacă nu reuşeşte, meritul nu este mai mic, pentru că în sport strădania şi lupta pentru perfecţiune se situează, prin conţinut etic, pe primul plan.

— Şi acum, cîteva cuvinte despre fotbalul practicat astăzi în ţara noastră.

— Exprim o părere pur personală, fără intenţii polemice, din dorinţa de a determina, cel puţin, un prilej de meditaţii pentru cei în cauză. Fotbalul practicat astăzi la noi, — vorbesc nu la nivelul echipei naţionale, căci aceasta este o altă problemă, ci la nivelele echipelor de club, fiindcă trebuie să mergem spre baza structurii, nu la suprastructură, cînd facem o analiză temeinică — cu toate contactele internaţionale din ultimii ani, se prezintă încă la un nivel modest.

Nu voi trece la dezvoltarea problemei — poate s-o fac cu alt prilej — ci voi da un singur exemplu: perfecţionarea trasului la poartă, lacună vitală în fotbalul românesc, nu se face — la toate echipele — în condiţii de joc, cu adversari care să te urmărească şi să te jeneze, obligîndu-te a găsi rezolvări rapide, în funcţie de situaţia dată, ci se folosesc aproape aceleaşi metode de pe vremea cînd nu se practica marcajul strict. Or, cum „funcţia creează organul", atacanţii noştri — obişnuiţi cu asemenea antrenamente — abia ajung să încerce de cîteva ori poarta adversă în cursul unui meci. Dar ceea ce este şi mai pregnant, ca latură negativă a procesului instructiv-educativ, e faptul că mişcarea echipei care atacă în 2—3 jucători, nu este o mişcare simultană, ci succesivă, astfel încît jucătorii intraţi în cîmpul advers nu-şi schimbă locurile toţi dintr-o dată. De obicei, primul îşi schimbă locul, cel de-al doilea „îşi aduce aminte", iar al treilea vine prea tîrziu. Datorită acestei mişcări succesive, apărarea adversă anihilează cu uşurinţă, încă din faşă, atacul astfel conceput. La o serie de formaţii, mai sînt şi alte greşeli în procesul de instruire, inexistenţa dublajului în acţiunile defensive, lipsa de „învăluire" în apărare etc., ca urmare a nefolosirii unor exerciţii tehnice complexe, la baza cărora să stea nemijlocit realitatea din timpul jocului.

Convorbire realizată de **Toma ALEXANDRESCU** şi **A. EFTIMIE**

URUGUAY — ROMÂNIA, 1930. Jean Lăpuşneanu: *„Aşa l-am deposedat pe extrema stîngă Iriarte..."*

CU AEROSTATUL „U TIMIŞOARA 1" PRIN VĂZDUH!

Intr-o recentă emisiune a televiziunii intitulată „Timişoara, aşa cum nu o cunoaştem" realizatorul ei ne-a făcut martorii unui eveniment care ţine de gustul nesubţiat al omului pentru aventură, înţeleasă ca trăire superioară prin marele consum de energie, caracterul de potenţare a umanului, riscul şi gratuitatea pe care le incumbă actul.

Un coleg de breaslă, tînărul Mircea Munteanu, redactor la postul de radio Timişoara, are pasiunea aerostatelor. El s-a înălţat cu un asemenea aparat, acum în epoca avioanelor supersonice gigant şi a rachetelor purtătoare de nave cosmice, probabil din dorinţa de a omagia unul dintre primele atacuri temerare ale omului împotriva închisorii gravitaţiei. Am început să cam uităm aceste momente topite şi dispărute în temelia uriaşului edificiu al tehnologiei moderne. Am început să le asimilăm, atunci cînd întîmplarea ni le reaminteşte, cu năzbîtiile copilăriei şi să nu mai realizăm dimensiunea lor de încleştări dramatice.

Ajutat de inginerul proiectant Tiberiu Marangiuc, de inginerul Liviu Groapă, directorul fabricii de confecţii Bega, precum şi de un grup de muncitori de la aceeaşi întreprindere, Mircea Munteanu a realizat aerostatul „U. Timişoara 1" din folie de polivinil.

10 000 de timişoreni au onorat cu prezenţa lor prima ridicare a aerostatului, surprinsă de reporterul televiziunii. 10 000 de oameni sensibili la temeritatea concetăţeanului lor, la frumuseţea unui act cîndva tot atît de copleşitor ca şi aselenizarea, rămas în patrimoniul civilizaţiei.

Mircea Munteanu nici nu putea fi altfel decît un ambiţios. După prima realizare simte palmele că-i ard şi gîndurile i-au pornit după performanţe şi mai mari. Cu viitorul aerostat U. Timişoara 2, aflat acum în construcţie, Mircea Munteanu intenţionează să zboare peste munţii Făgăraşului, încercînd şi realizarea unui record de menţinere în aer.

Asemenea fapte şi proiecte, cu frumuseţea lor stranie, trec prin lăstărişul sensibilităţii noastre făcîndu-l să vibreze. Şi pentru că ele au tangenţă nu numai cu acel gen de fapte care pun în mişcare mecanismul prompt al reporterilor televiziunii, ci are şi semnificaţii de act sportiv pur, îl marcăm şi noi prin cîteva rînduri care să-l apere de uitare.

Romulus BALABAN

CUPON DE CONCURS

C.M. FOTBAL

Numele şi prenumele: . . . .

. . . .

Adresa: . . . .

. . . .

1. CE ECHIPE VOR OBŢINE CALIFICAREA PENTRU SFERTURILE DE FINALĂ (reamintim: din fiecare grupă se califică primele DOUĂ CLASATE)?

GRUPA A . . . .

GRUPA B . . . .

GRUPA C . . . .

GRUPA D . . . .

2. CE ECHIPA VA CIŞTIGA CAMPIONATUL MONDIAL?

. . . .

răspunde Ion Poştaşu

Ultimele evenimente sportive au adus aminte multor cititori că „Românul e născut poet". Încercăm, în rîndurile care urmează, să rezolvăm corespondenţa... poetică primită recent, urmînd ca în numărul viitor să ne reluăm obişnuitul dialog cu cititorii, care ne solicită date mai vechi sau mai noi din activitatea sportivă.

CORIN BIANU, BUCUREŞTI. Ce aş putea spune, citind poezia dv.: „În jurul unui penalty?" În general, la un *penalty* se înregistrează proteste. Presupun că al dv. ar stîrni nemulţumiri şi mai mari. Propun, deci, să renunţaţi la el!

DAN LALU, PLOIEŞTI. Un distih, pe adresa scriitorului şi crainicului sportiv, Mircea Radu Iacoban, autorul volumului „Cu microfonul în buzunar":

Îţi stă mai bine, aşadar,
Cu microfonu-n... buzunar!

ION GHINESCU, COMUNA BOTENI. O epigramă (reuşită!), inspirată de faptul că Ţarălungă a ajuns de la Progresul Bucureşti, la Universitatea Craiova:

CRAIOVA

Nu ne mai mirăm, vezi bine,
Unde a putut s-ajungă,
Fiindcă ştie orişicine,
Că el este... Ţară-lungă!

COSTICĂ VÎNĂTORU, BUCUREŞTI. Victoria de la handbal v-a îndemnat să scrieţi o poezie: „Gruia lui Novac cel nou". Apreciez elanul dv., dar, în materie de poezie, eu zic să rămînem la „Gruia lui Novac cel vechi".

AURELIAN VOŞTINARU, BUCUREŞTI. Renunţ, pentru o clipă (cu destul regret) la nota glumeaţă a acestei rubrici, pentru a adăposti poezia dv., intitulată „DE VREI":

De vrei să-ţi faci din viaţă vis
Mai dulce decît visul,
Din clipe punţi de paradis
Din vise paradisul,

Din AZI fă-ţi cîntece şi dor,
Din MÎINE alte doruri,
Din idealuri ţărm de zbor,
Spre ţărmul altor zboruri!

De vrei ca-n zbor spre infinit
Să birui infinitul,
Iar din eternul răsărit
Să sorbi tot răsăritul,

Cu pas adînc de început
Ca-n alte începuturi,
Deschide drum necunoscut
Spre noi necunoscuturi!

Şi dacă vrei să treci ne-nvins
Cînd toţi vor să te-nvingă,
De vrei să fii un far nestins
Şi nimeni să te stingă,

Cu vise vechi cînd te încingi,
Vis nou din ele-ncinge
Şi-n lupte, dacă vrei să-nvingi,
Pe tine te învinge!

CONSTANTIN MIHĂILESCU, CĂPITAN VETERAN, BUCUREŞTI. Versurile dv. nu-şi găsesc cel mai bun loc în coloanele unei gazete de sport. Ne-a impresionat însă tinereţea dv. sufletească, ecoul pe care l-a avut în inima dv. victoria handbaliştilor noştri

EUGENIU BURMAZ, BUCUREŞTI. Reţinem esenţa poeziei dv. intitulată *„Izbînda noastră"* şi dedicată echipei naţionale de fotbal:

Deşi grupa voastră-i tare,
Voi să nu cedaţi o clipă!
Vă susţine-ntreaga ţară,
Toţi fac parte din echipă!

AVOCAT GHIOCEL CONSTANTINESCU, PLOIEŞTI. Ne reîntîlnim, de fiecare dată, cu plăcere, cu versurile dv. sprinţare şi de o remarcabilă acurateţe. De data aceasta, aveţi ceva de spus apropo de campionatul mondial de handbal, dar cu gîndul la campionatul mondial de fotbal:

Epigramă

Permiteţi-mi, vă rog, a vă-ntreba,
Întunecat de sumbre presimţiri:
În fotbal, ca şi-n handbal, nu cumva
Sînt prevăzute două prelungiri?

În caz că da, interveniţi subtil
Pe lîngă teamul nostru fotbalist,
Să termine finala-n timp util,
Căci eu la prelungiri nu mai rezist!

Ilustraţii: N. CLAUDIU

LOTO — PRONOSPORT

La concursul excepţional Pronoexpres din 22 februarie 1970 s-au atribuit 100 excursii Moscova — Leningrad. S-au publicat 92 de cîştigători pînă în prezent. Ceilalţi 8 sînt următorii: Bonică Nicolaie; Diaconu Teodor — Rădăuţi; Sîrbu Traian — Oraviţa; Radu Ioan — Bucureşti; Munteanu Vasile — com. Schela, jud. Gorj; Ruja Ion — com. Marghita, jud. Bihor; Balaj Cornel — Hunedoara; Turian Mihai — com. Nădlac, jud. Arad.

PREMIILE CONCURSULUI PRONOEXPRES AL MARŢIŞORULUI

PREMII OBIŞNUITE:

Extragerea I: Categ. I: 2 variante a 100.000 lei; Categ. a II-a: 318,4 a 896 lei; Categ. a III-a: 7.091 a 24 lei; Extragerea a II-a: Categ. A: 4,6 variante a 47.947 lei; Categ. B: 608,3 a 363 lei; Categ. C: 10.035 a 22 lei.

PREMIILE SUPLIMENTARE:

Categ. E: 4 autoturisme „Trabant 601"; Categ. F: 18 excursii de 2 locuri în Cehoslovacia, 6 variante 50% a 1.800 lei şi 31 variante 10% a 360 lei; Categ. G: 115 variante a 1.000 lei; Categ. H: 252,5 variante a 100 lei.

PREMIILE SPECIALE:

Categ. M: 1 autoturism „Dacia 1100" sau excursie în Japonia plus diferenţa în numerar pînă la 55.000 lei; Categ. N: 4 excursii în Italia şi 5 variante 10% a 810 lei; Categ. O: 25 excursii de două locuri în Cehoslovacia şi 12 variante 10% a 360 lei; Categ. P: 70,2 variante a 1000 lei; Categ. R: 140,3 variante a 500 lei; Categ. S: 243,8 variante a 100 lei; Categ. T: 6.956,4 variante a 25 lei.

Cîştigătorii premiilor de categoria I de la extragerea I sînt: Victor Cienciu şi Gheorghe Sperlea din Bucureşti.

Perioada de transferări la tenis

Federaţia noastră de tenis a stabilit ca perioada de transferări să aibă loc între 1 şi 15 aprilie.

ÎN EXCLUSIVITATE PENTRU SPORTUL

BENVENUTI un artist al ringului

II

Toată Italia a stat de veghe — Pe cel mai faimos ring din lume — Victorie! — Ce rămîne din „glorioasa noapte" — Marea „festa" din „Mica Italie"

Cînd la New York ceasul arată ora 10 seara, în Italia este 4 dimineaţa. Există, aşadar, o diferenţă de şase ore care, pentru italieni, n-a contat în noaptea de 17 spre 18 aprilie 1967. A fost de-ajuns să se anunţe că meciul Benvenuti — Griffith va fi transmis de televiziune în direct, prin satelit, pentru ca toată Italia să stea de veghe.

Toată Italia? Exagerat veţi zice. Nu, nu e nici o exagerare, întreaga Italie era trează. Şi susţinătorii lui Nino şi cei ai lui... Mazzinghi. Localurile de noapte — autorizate, cu această ocazie, să închidă abia după meci — n-au făcut niciodată afaceri mai bune. Şă toate localurile au devenit... de noapte. La Torino, unde viaţa are de obicei un curs ordonat, locuitorii n-au dormit nici două ore, pentru că miile de muncitori din uzinele FIAT sînt în marea lor majoritate pasionaţi ai sportului.

La Milano, night-cluburile, restaurantele şi barurile gemeau de mulţimea care aştepta nerăbdătoare ora 4. Ca să nu mai vorbim de Bologna, oraş noctambul prin excelenţă. Un motiv în plus, în afara obişnuitelor reuniuni de sîmbătă seară sau cele prilejuite de alte evenimente, pentru ca tifosii să chefuiască în aşteptarea apariţiei pe micile ecrane a compatriotului lor care a fost şi este considerat cetăţean de onoare al acestui oraş. Aceeaşi atmosferă la Roma, Napoli, Palermo, Bari... În fine, aproape toţi locuitorii oraşelor italiene uitaseră că trebuie să doarmă.

În ceea ce priveşte redacţiile ziarelor — atît cotidienele sportive cît şi cele de alte genuri — toate şi-au asigurat corespondenţe speciale, legături directe şi continue cu New Yorkul unde se aflau, cu cîteva zile înaintea meciului, trimişii lor speciali.

Ar fi fost, poate, interesant să redăm, pe scurt, ceea ce au scris ziariştii după întîlnire: cei care prevăzuseră succesul lui Benvenuti şi care acum făceau caz de clarviziunea lor, ca şi cei ce, din contră, nu credeau în posibilităţile băiatului din Isola d'Istria, puşi acum în situaţia de a găsi scuze pentru scepticismul lor. Dar nu e cazul, acum...

În seara aceea, între Benvenuti şi Griffith se afla titlul mondial al categoriei: titlul pe care americanii îl păziseră cu străşnicie considerîndu-l cel mai preţios din cîte există în boxul mondial, cel care a încununat pe cei mai iluştri campioni ai tuturor timpurilor.

Nino s-a pregătit pentru acest meci în mod exemplar: nu a cunoscut răgazul, nu a şovăit în faţa nici unui sacrificiu. El a înţeles că, întîlnirea cu Griffith, era ceva mai mult decît o simplă confruntare pugilistică, ceva mai presus de titlul de campion al lumii, mai mult decît un teanc de dolari... Nino punea în joc cariera sa, inegalabila sa carieră de boxer. Cele 110 victorii ca amator, cele 71 de victorii ca profesionist păleau în faţa acestui meci, îşi pierdeau întreaga lor semnificaţie. Trecutul rămînea vag conturat faţă de ceea ce ar fi însemnat un eventual succes asupra lui Griffith.

Toate acestea le ştia Nino cînd, fără vreo urmă de emoţie, a urcat pe cel mai faimos ring din lume, cel de la Madison Square Garden. Era ora 4 dimineaţa (ora Italiei), adică 10 seara (ora americană). La ora 5, după numai 60 de minute, Benvenuti aştepta verdictul. Victorie sau înfrîngere? Lansare pe orbita celei mai înalte glorii sau reîntoarcere în zone mai modeste?

După efectuarea tradiţionalei operaţii a cîntăririi pugiliştilor, Griffith (st.) şi Benvenuti (dr.), fac nu mai puţin tradiţionala poză pentru ziare

A fost victorie. Cum şi în ce fel, se ştie. Evenimentul se menţine proaspăt în memoria tuturor. În rundul doi Griffith era groggy, apoi, în repriza a patra, Benvenuti s-a văzut în aceeaşi situaţie. A urmat o „demolare" progresivă, repriză după repriză, a americanului. Italia a vegheat o noapte întreagă, dar nu în zadar: Nino a dat deplină satisfacţie.

„Acum mulţi se vor întreba — scria Remo Roveri în cotidianul „Stadio" — ce a rămas din „noaptea glorioasă" de la Madison Square Garden. Dacă ar trebui să căutăm vreodată, în trecut, în cel mai fericit eveniment din atîţia ani închinaţi boxului, vom găsi lacrimi pe reverul hainelor, pulbere de stele în păr, imagini contursionate în privirea unui băiat frumos... bombardat într-una fără a putea fi totuşi învins. „Nobila artă" duce, într-adevăr, la exteriorizări estetizante şi nu vrem să le ignorăm chiar dacă altele sînt argumentele care ne dirijează peniţa. Vom spune că Nino, ieşit teafăr din încercare ni s-a părut mai frumos ca înainte. Palid, tulburat, în măsura în care te poate tulbura fericirea, căpătînd proporţiile unui uriaş după trecerea unei probe mai grele, mai fascinante ca oricînd".

Şi mai departe: „Cum ai fi putut să te sustragi exploziei triumfale a celor o mie — ce făceau poate cît zeci de mii — de italieni care parcă ar fi aşteptat o viaţă întreagă să poată în sfîrşit striga: „Ni-no, Ni-no, este şi al nostru. I-ta-lia, I-ta-lia".

Patriotism ieftin vor spune unii, dar această lume nu-l reneagă şi face bine: ce i-ar rămîne de la acest pămînt îndepărtat, în afară de slang-ul de la Broccolino (N. R. — italienizare vulgarizantă a denumirii cartierului Brooklyn) de pizza, de frizerie, de bandele mafiote? Un eveniment sportiv a dat prilej atîtor oameni să simtă iar nostalgia pămîntului părăsit cîndva, uitat poate de ochi, dar niciodată de minte şi de inimă; ne bucurăm şi noi în aceste clipe de neuitat, de parcă am fi stat încremeniţi, ani şi ani în acest pustiu de beton armat.

Apoi, pe străzile „Micii Italii" (N. R. — Cartierul italienesc din New York) — una dintre cele mai mari comunităţi italiene din lume — a avut loc o adevărată procesiune de jiletci de argint, de cravate de mătase, de capete pomădate, de mustăcioare à la Figaro; şi părea că din cer coboară un nor, solid şi condimentat cu maghiran şi „pommarola" (N. R. — expresia napoletană pentru „pomodoro": pătlăgea roşie), de fapt o pizza imensă pentru toţi, frumoşi sau urîţi, bogaţi sau săraci. Strîngeri de mîini, felicitări în dreapta şi în stînga, dulce-amăruia curiozitate de emigrant. Şi, în sfîrşit, zorile: pustii, obosite, fără nici un cuvînt".

Am ales cîteva fragmente mai semnificative din reportajele unuia dintre cei mai pricepuţi comentatori ai boxului profesionist şi, în special, ale omului care cunoaşte în amănunt întreaga viaţă a lui Nino Benvenuti. Acest comentator — Remo Roveri — care n-a ezitat deloc ca să-l muştruluiască serios pe campion, atunci cînd atitudinea sa nu era cea care se cere unui adevărat sportiv, avea dreptul să cunoască şi el exaltarea în ziua marelui şi frumosului triumf.

Dar am putea reproduce la infinit citate, asemănătoare din ziarele italiene şi străine: cititorul îşi imaginează credem răsunetul pe care l-a avut în presa mondială succesul italianului. Nu mai insistăm asupra primirii triumfale ce i s-a făcut lui Nino în Italia, unde l-a aşteptat îmbrăţişarea caldă a tuturor tifosilor, în frunte cu locuitorii Triestului.

Se declanşase o adevărată avalanşă de felicitări. Însuşi preşedintele Republicii, Giuseppe Saragat i-a trimis o telegramă în care se exprima astfel: „Calde felicitări pentru strălucita dv. afirmare, care încununează o carieră călăuzită de zel şi lealitate şi care onorează sportul italian".

Cesare TRENTINI

(Va urma)